

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 24. Mt. XIX.

Birželio-June 17, 1939

LVSS valst.
respublikinė
biblioteka

III SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Lk. 5, 1—11

ANUO metu: miniams besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivų sustojusių prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tūdviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovesis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarė: Mokytojaun, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamoję draugams, buvusiams kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivų, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: Išeik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to žuvų valksmo, kurias jie buvo

LEKCIJA

Rom. 8, 18—23

BROLIAI: aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mumyse apreiškta. Nes sutvėrimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreiškimo. Sutvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė su viltimi, kad ir pats sutvėrimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tik tai jis, bet ir mes, kurie turime dvasios pirmones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo išsūnytės, mūsų kūno atpirkimo Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

sugavę; taip pat Zebediejaus sūnu du, Jokūba ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

ŠTAI GERIAUSIA POLITIKA

MAŽ daug prieš 70 metų Italijoje buvo didelis politinis įtempimas. Atskiros valstybės, kurių tuomet Apeninų pusiasalyje buvo keletas, jungėsi vienon Italijos valstybėn. Daugelis protestavo dėl priverstinio susijungimo, daugelis džiūgavo pasiekta vienybe. Bažnytinė valstybė buvo užimta ir Roma paskelbta suvienytos Italijos sostine. Pirmasis Italijos karalius paklausė kartą šv. Joną Bosko, kokia geriausia naujai valstybei politika. Atsakymas taip skambėjo: "Geriausia politika yra Tėve mūsų politika".

Valstybių vadai stengiasi atspėti geriausiąją jų kraštui politiką. Vienur vedama taikos politika, kur grynai agresyvė; vienur

stengiamasi pakelti prekybą, kitur — mokslą; vienos valstybės visa viltis sudedama karinėje jėgoje, kitose visiškai nėra kariuomenės; vienos nukrypsta į socializmą, kitos į nacjonalizmą. Nereikia aiškinti, kad visa tai ne savaime pasidaro, o yra tam tikros politikos rezultatai.

Kiekviena politikos rūšis atgyvena savo laiką, pasensta ir žlunga. Istorijos ir politikos mokslo vadovėliuose sakoma, kad laikai pasikeitę, todėl turėję pasikeisti žmonės ir metodai. Teisingiau būtų pasakius, kad vestoji politika buvo netikra, negera, dėlto ir žlugo. Imkim, pavyzdžiui, savo tėvynę. Pirmaisiais nepriklausomo gyvenimo metais visų jėgos buvo įtemptos kovai su išo-

riniais priešais; kas gali sakyti, kad tuomet buvo vedama klaidinga politika? Ginti tėvynę yra šventa kiekvieno piliečio pareiga; krašto gynimas yra **Tėve mūsų** politikos dalis. Bet toliau ar viskas buvo gerai mūsų politikoje? Nepaisyta religijos reikšmės valstybiniame ir visuomeniniame gyvenime, neapsidrausta nuo svetimtaučių įsigalėjimo, nesirūpinta sava prekyba bei pramone... Tegul specialistai ir istorikai ginčijasi, kokia politika ir dėlko buvo gera arba negera. Mes gi atkreipkim dėmesį į **Tėve mūsų** politiką Lietuvoje per dvidešimt nepriklausomo gyvenimo metų.

Suteiktąjį Dievui vietelę mūsų politikoje siaurino ir siaurino. Pirmoji konstitucija buvo Visagaliao Dievo vardu. Tai gražus gestas. Bet čia pat ir klaidos: toji konstitucija numatė visišką laisvę bedievybei, arba, aiškiau pasakius, Dievo ir Bažnyčios priešams. Juo tolyn, tuo konstitucijoj mažiau vietos Dievui. Paskutinioji jau aiškiai palanki netikėjimui ir sunki katalikui. Atatinkamai tam mažėjo ir Dievo globa mūsų šalelei: pernai susilaukėme ultimatumo, kurio priėmimu galutinai atsisakėme nuo Vilniaus, o šiemet netekome ir Klaipėdos. Tegul netikintieji aiškina tuos faktus kaip išmaną, bet giliai tikinčiai sielai be galo aišku, jog čia mums bibliškieji **Mane, Tekel, Fares**. Jei ir po šio išpėjimo nesusiprasime, beliks laukti pačios nepriklausomybės praradimo.

Pirmaisiais nepriklausomybės metais katalikų jaunuomenė galėjo laisvai veikti, šandien — tik paragrafų ir taisyklių kontrolėje; tuomet katalikybė turėjo galimybę veikti moksleiviją visose mokyklose, dabar tatai uždrausta. Užuoť globojus religiją viešame ir privačiame gyvenime, globojamas indiferentizmas; bet sulig Kristaus žodžiais: **Kas ne su manim, tas prieš mane** indiferentizmo nėra; vadinasi, globojami Kristaus priešai. Šandien iš valdininko reikalaujama tikrai politinio lojalumo; tai labai platūs vartai, nes pro juos įtelpa ir apsimetėliai, ir ištvirkėliai, ir girtuokliai, ir pasipūtėliai, ir religijos griovėjai. Visai kitokie būtų rezultatai, jei iš valdininkų būtų reikalaujama sąžiningo religinių pareigų vykdymo, jei būtų draudžiama gyventi su svetima žmona, girtuokliauti, jei būtų skatinama šelpti pavar-

gėlius, palaikyti religinę spaudą ir pan. Tuomet Viešpats Dievas būtų priverstas globoti kraštą, kuriame gerbiamas Jo šventas vardas. Tuomet nebūtų atsitikę pernykščio ir šiemetinio bandymo.

Negana to, kad mūsų tautos himne nė žodžiu neužsimenama apie Dievą, lyg nuo Jo nepareitų valstybės likimas, bet nė kitu vieto pobūdžio gestu mes neatiduodame Dievui garbės. Būtų galima padėti religiniai šūkliai banknotuose, sidabriniuose piniguose, pašto ženkluose, kaip yra nekuriuose valstybėse, vertybės popieriuose, buhalterijos knygų pirmajame lape, aktų blankuose ir pan. Tokie dalykai nėra naujiena; kitose valstybėse jie arba buvo seniau vartojami, arba tebėra kai kur ir dabar. Kad mokyklose turime kryžius, joks pasigyrimas: turi ir kiekviena nekomunistinė valstybė. Ot, jei taip kiekviename valdžios įstaigoje ir kiekvieno valdininko kabinete būtų kryžius, jei būtų žiūrima, kad ten sėdintieji tą kryžių gerbtų, tuomet būtų vienas gražiausių būdų bendradarbiavimo su Dievu. Simbolis, jei jis negerbiamas, ir aktas, jei nepildomas, yra tik tušti daiktai ir popieriai.

1934 metais per pirmąjį Lietuvos Eucharistinių kongresą Kaune mūsų valstybė pavesta švenčiausios Jėzaus Širdies globai. Dokumentas yra su parašais, bet vykdymo nėra. Ar turime tautos aukomis pastatyta tam įvykiui paminėti Jėzaus Širdies bažnyčią? Ar platinami šeimose, mokyklose, įstaigose švenčiausios Širdies paveikslai? Ar gyvenimas ir politika pasukama taip, kad įtikytų Dieviškajai Širdžiai? Nič nieko, absoliučiai nieko. Priešingai, po tokio kilnaus dokumento pasirašymo Jėzaus Širdžiai suteikta visa eilė smūgių. **Ar tik ne čia mūsų nesėkmės priežastis? Juk Dievas nesiduos apjuokiamas; o pasiryžimas ir nevykdymas kas gi yra, jei ne apjuokiamas?**

Ginklams, kurie sunkiausiais mums momentais nei pavartoti nebuvo ir kažin, ar ateityje bus kada pavartoti, sudedame milijonus, o Amžinajai Adoracijai įvesti aukos, kurių ne kiek tereikia, taip sunkiai plaukia, ir paminklinė Prisikėlinno bažnyčia, mūsų padėka Dievui už suteiktą laisvę, kažin kada bus baigta. Informacinė ir oficialiai talkininkaujančioji spauda subsidijuojama tiek,

kiek reikia, o religinė niekuomet nešelpiama. Daug duodame ciesoriui, mažai — Dievui. Todėl nesistebėkime, kad ir Dievas mums pašykštėjo.

Bet kelias mums dar neuždaras; Dievo apvaizda turi šimtus būdų padėti tiems, kurie Jo pagalbos šaukiasi. Kai visos mūsų politikos nepasisekė, belieka imtis amžinos, neklaidingos, šventos politikos, būtent **maldos politikos**. Mums reikia daug melstis ir daug atgailauti. Mums reikia pradėti rimtą kovą su visomis ydomis, kovą visomis priemonėmis ir plačiausiu mastu. Ne tik tai kunigai per pamokslus, ne tik tai religinė spau-

da savo puslapiuose, bet kiekvienas lietuvis ir lietuvė mintimis, žodžiu ir gyvenimu turi pradėti boikotuoti nuodėmes. Reikia pagaliau suprasti, kad vieną kartą priimti šv. Komuniją tėvynės gerovės intencija daugiau reiškia, nekaip dešimtis karštų prakalbų salėje. Pirmučiausias tėvų, auklėtojų ir vyresniųjų rūpestis — religinis iššamoninimas; jis daug svarbesnis ir naudingesnis už bet kuriuos kitus iššamoninimus. Tvirtu tikėjimo žmogus yra geriausias patrijotas, geriausias pilietis, geriausias karys, geriausias valdininkas, geriausias viršininkas.

GAUSI ŽVEJA

K. P. Staškūnas

Duonos Perteklius -- Širdies Badas

PIKTOJI dvasia žinojo žmogiškumo silpnybes ir norėjo jas išnaudoti. Žinojo, kad alkanas visko išsižadės, kas jo nesotina, kas jo skilvio neprikemša. Alkanas nieko neklauso, kas jam nekalba apie duoną... Alkaną tik duona vilioja.

Todėl piktoji dvasia kalbėjo išalkusiam žmogui: "Jei Tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos" (Mat. 4, 3). Bet ne vien duona žmogus yra gyvas". Kristus neatėjo duoti kūnams peno, bet atnešti maisto sieloms... Kai jo broliai, būdami toli nuo savo namų, neturės pakankamai duonos alkiui numalšinti, perlaus keletą kepalėlių... ir visi pavalgys sočiai... Bet be būtinio reikalo nebus duonos dalintojų, kuri iš žemės auga ir į žemę grįžta. Jei jis pavertų duona gatvės akmenis, kiekvienas eitų paskui jį iš meilės savo kūnui ir apsimestų, kad tiki visa tai, ką jis sako; net ir šunys atbėgtų į jo pokylį!

Bet jis to nenori. Kas tiki į Jį, tas turi tikėti Jo žodžiui, nežiūrint alkių, kančios ir skurdo. Priešingai, kas norės paskui jį eiti, priverstas bus palikti laukus, kurie augina javus ir pinigus, už kuriuos galima įsigyti ir duonos. Turi eiti paskui jį be paviržio ir be užmokesčio... Ne viena tik duona žmogus gyvas, bet meile, pasiryžimu ir teisybe. Jėzus pasiryžęs žemės karalystę pakeisti į Dangaus karalystę, beprotišką gyvuliškumą į laimingą šventybę, tačiau nepanorės pakeisti akmenų į duoną, medžiagą — kita medžiaga". (G. Papini).

Argi šiandien nereikalinga duona?! Tiek pasaulį bedarbių ir badaujančių. Tiek žmonių be pastogės, be drabužių, be jokios globos. — Mums reikia duonos, darbo praktikuojant pelnytą duoną, mes daugiau nieko negalime mylėti, kaip tik duoną, — šaukia badaujantieji.

Tas, kurs kadaise pavalgydino didelę mišnią žmonių ir šiandien duoda duonos ir drabužių pasauliui tiek, kiek tik jis nori ir dar su pertekliu, bet be duonos duoda ir įsakymus, nes ne vien duona žmogus gyvas.

Laisvės ištroškęs žmogus atmeta Jo įsakymus. Už tat tie patys žmonės didžiuliai

kiekiais naikina ir Jo duotą maistą. Už tat tie patys žmonės didžiuliai kiekiais naikina ir Jo duotą maistą. Kai milijonai badauja — Kanadoj naikina kviečius, Brazilioj skandinami kava, Prancūzijoje apleidžiami vynuogynai. Minios lieka alkanos, nes kas atmeta Jo žodžius, kieno širdy artimo meilės badas, tas nesirūpina ir išalkusiomis miniomis. Duonos perteklius, ją kojomis mindome, o žmonės šaukia: "Duonos, duonos... Mes alkani!" Ir tas šauksmas nesiliauja aimanavęs, verkšlenęs, vis kas kartą daugiau žmones patraukdamas į nusiminimą, neramumą... Kas gi drumsčia žmogaus gyvenimo vandenį? Ko gi trūksta? Trūksta žmogaus širdy Dievo, artimo meilės ir teisybės. Be tų dalykų žmogaus širdis kenčia badą. Kasdieninė duona gali pasotinti kūną, bet širdies nepasotins.

Sunku rasti patenkintą žmogų. Visados ko nors trokšta, geidžia ir ilgis.

Vienuose namuose visko yra. Pilni arudai Dievo gėrybių. Stalai lūžta nuo valgių per šeimos šventes, pokylius. Gali gerti ir valgyti kiek nori ir ką nori. Bet kodėl jie nepatenkinti? Kodėl perkreipti jų veidai? Dėl to, kad širdyje badas. Nėra Dievo, nėra meilės. Užtat taip tuščias, beprasmiškas gyvenimas.

Žmogaus gyvenime gražiausias laikotarpis jaunystė, kuri, kaip pražydėjęs žiedas, daug žada gyvenimui, kuriuo gėrisi kiekvieno praeivio akis, sustabdo keleivį juo pasigrožėti. Bet ką keleivis pamato? Baisu sakyti... Ten jau nedorovės likimas lizdą susisukęs naikina žiedo vainiką. Liūdnas vaizdas. Ten buvo maža saulės, ten buvo maža maisto!

Gyvenimas žmogų išnaudoja. Nebūk tik atsparus, nebūdėk ir jau pasijusi prieš pinksę esąs. O laikas greitai bėga. Ir kieno per tą laiką mintys ir troškimai būna nukrypę prie išsiblaškimų, kas smagumus gauda, kokie tik pakliūva, kas nenykstantus dalykus aukoja nykstantiems, amžinybę laikui — tam greitai viskas nusibosta, įkyru, o sieloj lieka tik neramybė ir sąžinės balsas.

Ir išalkusi siela verkia, kaip išdžiūvę tyrai, prisiminus savo pirmykštį laimingą stovį.

O jį tokia padarė stoka sielos maisto; sudrumstė jos ramybę, aptemdė protą, nusilpnino valią, išplėšė kilnius jausmus.

Kieno širdy viešpatauja Kristaus atneštoji ramybė, toji didelė Dievo dovana, tam nieko netrūksta. Jis patyrė tos dovanos vertę ir už ją visą pasaulį atiduotų.

Kas nevertina širdies duonos, kas nemoka susivaldyti, o atsiduoda vien kūno tenkinimui, tas praranda ir medžiaginius turtus.

Juo labiau žmogus susirūpinęs tais dalykais, kurie yra jo išorėj, juo veiklesnis jis yra išorės pojūčiais, tuo labiau atbukęs vidaus dalykams, labiau kurčias pareigoms, sąžinei, malonės balsui.

Mūsų žmogus labiau mėgsta tai, kas žiba, kas akį vilioja, kas gomurį maloniai kuteina. Prie tų dalykų jis bėga ir užmiršta skanesnius dalykus, užmiršta širdies duoną.

“Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandieną”. Ne tik tos duonos, kuria savo kūną pasotiname, bet ir tos, kuri širdį maitina, sudrumstą ramybę gražina, lengvina gyvenimo našta, gydo ligas ir daug kitų gėrybių teikia tiek atskiriems asmenims, tiek ir visai visuomenei.

Misijų Kuopos Raportas

Per pirmus tris 1939 m. mėnesius gauta 74 siuntiniai su pašto ženklais ir įvairiais kitais dalykais. Tarp mūsų bendradarbių ypačiai minėtinos šv. Juopapo parapijos, Scranton, Pa. Sodalietės. Jos atsiuntė du dideliu siuntiniu. C. Labeskienė, Hartford, Conn., atsiuntė 17 svarų pašto ženklų. Gauta ir nemaža aukų. Po \$5.00 aukavo: N. Morkiūtė, Brooklyn, N. Y., ir Gyvojo Ražančiaus draugija, New Britain, Conn. Po \$2.00 aukavo: P. Zanowski, Quincy, Mass., Agnes Cobers, Baltimore, Md., ir p-nia Stujus, Forestville, Conn. Po \$1.00 aukavo: J. Lastauskas, New Britain, Conn., R. Veličkienė, New Britain, Conn., E. Lesinskienė, St. Charles, Ill., B. Masiokienė, St. Charles, Ill., E. Čeplienė, St. Charles, Ill., Ona Margelis, Grand Rapids, Mich., Barbora Giedra, Baltimore, Md., J. Degutis, Hamtramck, Mich., E. Pajaujienė, Tuscarora, Pa., p-nia A. Schucka, New Britain, Conn., G. Ivanauskienė, Detroit, Mich. ir M. Kirteklienė, Seltzer, Pa. P-nia Stan-

kienė, St. Charles, Ill., aukavo \$1.70, o V. Lavenienė, Athol, Mass., aukavo \$1.05. P-nia Montvydienė ir J. Petniūnienė, abi iš St. Charles, Ill., aukavo po 50c. Visiems mūsų bendradarbiams ir aukotojams tariame nuoširdų ačiū.

Kovo mėnesyje išsiuntėme keletą siuntinių. Gražių paveikslėlių siuntinį nusiuntėme į Oldenburg, Ind., senam Pranciškonų broliukui. Jis, tuos paveikslėlius gražiai aptaisęs, juos siunčia į indijonų ir meksikonų misijas. Daug ražančių ir maldaknygių nusiuntėme į Hot Springs, So. Dak., kun. J. O'Hara, kuris darbuojasi tarp protestantų ir kitų netikinčių. Tų dalykų pagalba jis stengiasi patraukti juos prie katalikybės. Nemaža katalikiškų žurnalų nusiuntėme į Wibaux, Montana neturtingiems ūkininkams. Tie žurnalai juose gaivins jų katalikybę ir gal kokį netikėlių arčiau prives prie katalikų tikėjimo. Gana didelį siuntinį pilną ražančių, maldaknygių, blizgučių ir kitų daiktų nusiuntėme Misijonierėms Katekistėms, Las Vegas, New Mexico. Tie dalykėliai atneš daug džiaugsmo neturtingų indijonų ir meksikonų vaikams. Visus šiuos naudingus siuntinius galėjome išsiųsti mūsų bendradarbių dėka, nes jie mums prisiuntė visus minėtus dalykus.

Kviečiame visus Kristaus Karaliaus Laivo skaitytojus į darbą remti misijonierius ir jų reikalus. Aukos, pašto ženklai, senas aukšas, blizgučiai, seni laikrodėliai, žiedai, ražančiai, medalikėliai siunčiami šiuo adresu: **Mission Club, Marian Hills Seminary, Hinsdale, Illinois.**

Švč. Marijos pavadinimas Dievo Motina ypač pradėjo plisti nuo 431 metų. Mat tais metais visuotinis vyskupų susirinkimas Ezefo mieste pasmerkė eretiką Nestorijų, kuris ginčija Marijos dievišką motinystę. Tąsyk ten buvo paskelbta, kad visi privalome tikėti, jog ji tikrai yra Dievo Motina.

* * *

Kaip stiklas negali sulaikyti saulės šviesos spindulių perėjimą, — taip, lygiai, tankiai ir vertai priimantieji šv. Komuniją, negali neapturėti apšėtos V. Dievo palaimos, ir skaitlingų savo sielai ir kūnui dvasinių Jo mums teikiamų malonių.

KOVOS IR MEILĖS VARDAS

DIDELIO žmogaus vardas — tai kovos trimitas, tai tam tikra pasaulėžiūra, tai vėliava, apie kurią buriasi minios, tai šūkis, už kurį dirbama ir kovojama.

Tokių vardų žmonių istorijoje yra jau daug, tačiau be abejo didžiausias jų yra tas, kuriam paminėti skiriama Naujųjų Metų šventė. Tas pats didžiausias, vienintėlis toks kada nors žemėje skambėjęs, — tai **Jėzaus** vardas. Šis vardas reiškia: Viešpats suteikia išganyką. Ir nieks juo daugiau nepraminamas, kaip tik prieš 2000 metų gyvenęs Išganytojas. Jis nepasistatė piramidės nei paminklo, kaip senovės karaliai ir dabarties valdovai, tačiau visur, miestuose ir bažnytkaimiuose matome Jam pastatytas puikias bazilikas ir paprastas bažnytelės. Net aukščiausių kalnų viršūnėse, kur jau niekas negyvena, prie amžinųjų sniegų stovi koplytėlės ir kryžiai — Jo meilės veikalui atminti. Nes didi meilė yra nemirtinga. Jei ji gėsta laimingųjų ir paviršutiniškųjų sielose, tai tyliai gerbiama kenčiančių ir apleistų širdžių.

Jėzaus vardas paskelbė meilės kovą ir nesantaiką. Krikščionių sąžinei todėl jis yra ir egzaminas: ar auga skaičius tų, kurie Jėzaus vardu lenkia savo kelius tu, kurie prieš Jį kovoja? Daugelis jau nuo seniai yra susidarę sau patogią krikščionybę: paviršutinę, apsiprastą, tik šventadieniais šiek tiek prisimenamą krikščionybę. Kitų, kurie religija, rodos, ir daugiau domisi, krikščionybė vis dėlto per daug asmeniška, tik jiems patiems širdį glostanti. Tai be uolumo ir ugnies, patogiuose butuose paslėpta vidutiniškumo krikščionybė.

Visai suprantama, kad tokie krikščionys Kristaus vardą tik žemina netikinčiųjų akyse. Stabmeldis, nuoširdžiai ieškąs tiesos ir paskaitęs krikščioniškoje religijoje išauklėtų tautų istoriją, turi labai nusigąsti, išvydęs tą visą kraują, kurį krikščionys vieni su kitais yra lieję. Štai kad ir didžiojo karo prisiminimas: to paties kryžiaus vainikuojamos bažnyčios, katedros abiejose priešų pusėse — ir varpų gaudimas, kad "vienas priešas nugalėjo kitą"....

O vis dėlto mes esame tie, kurie turime pasaulį įtikinti, kad visur ten, kur tik tariamas šventas Jėzaus vardas, svetimieji yra bičiuliai, priešai — broliai, visi — viena šeima, kuriai paliktas dieviškas įsakymas: "Kad jūs mylėtumėt kits kitą, kaip aš jus mylėjau"....

Tik tas yra tikras kovos ir meilės vardo karys, kas neleidžia tam vardui nublukti savo širdyje. Jis gali tik tada spinduliuoti, kai Jis spinduliuoja mumyse: kada mes pasauliui parodome, kad mes šiuo vardu tampame nauji žmonės.

Aug. Dautartas

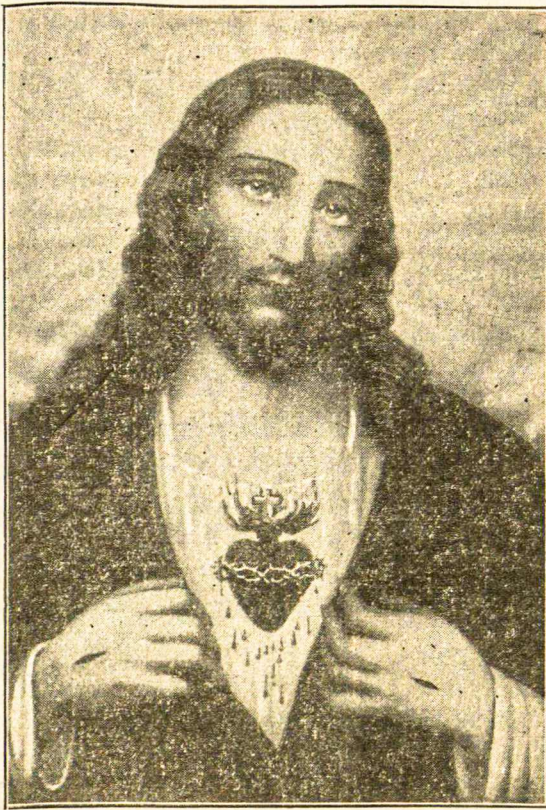
Tarptautinis Kat. Universitetas

Niekur kitur negalima tiek pastebėti Katalikų Bažnyčios visuotinumą, kaip Romoje. Ypač gražiai susiderina įvairių tautų atstovai Šv. Tėvo Universitete — "Gregorianume". Šiomet čia mokosi 2300 studentų iš tolimiausių pasaulio kraštų. Jų tarpe tik 487 studentai yra italai. Antrą vietą užima Amerikos Jungtinės Valstybės su 257 studentais. Toliau eina Prancūzų katalikai, kurie čia turi net 206 atstovus. Ketvirtoji vieta stovi vokiečiai su 168 studentais. Penktą vietą užima ispanai su 161 studentu. Anglija stovi šeštoji vieta su 146 stud. Meksikai atstovauja — 82 jaunuoliai, Airijai — 67, Lenkams — 60, Belgijai — 52 ir t.t. P. Ministro Čarneckio pranešimu "Žvaigždei" — šiais metais ir Lietuvos katalikai šioje mokslo įstaigoje turi apie 10 studentų. Apie 100 įvairių vienuolynų čia atsiunčia savo gabiausius klerikus mokytis teologijos. Čia pamatysi ir geltonodžių kiiiečių, indų, armenų, siamiečių, Australijos ir net juodosios Afrikos geriausių sūnų. Todėl kiekviena paskaita sutraukia į šio Universiteto auditorijas tokį margą jaunimo pasaulį, kokio nesutiks jokioj kitoj mokslo įstaigoj. Tačiau visus juos riša tikėjimo vienybė ir nuoširdi pagarba kiekvienai tautai.

"Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžių ir tegu seka manim." (Luk. IX, 23.)

Švenč. Sakramento Įsteigimo Aplinkybės

(Pagal Marijos Agredietės regėjimus)

Įstatymu įsakytąją Velykų vakarienę Viešpats atliko prie labai žemo stalo, kuris galėjo būti šešių ar septynių pirštų aukščio. Valgydamas Jis ir apaštalai gulėjo pusiau sėdom ant žemės, kaip buvo priimta pas žydus. Nuplovęs apaštalamis kojas, Jis įsakė atnešti kitą stalą, aukštesnį, tokį, kokius ir mes vartojame. Šituo mostu Jis padarė galą Senojo Įstatymo apeigoms, kurios palyginus su tuo, ką vaizdavo, buvo menki dalykai, ir davė pradžią naujam malonės Įstatymui. Nuo tos pirmosios apeigos į katalikų Bažnyčią perėjo paprotys ant aukšto stalo, arba altoariaus, atlikti konsekracijos apeigas.

Atneštasis stalas buvo apdengtas labai brangia linine drobe; ant stalo buvo padėta lėkštė ir į kieliką panaši taurė, talpinanti tiek vyno, kiek pagal Viešpaties mintį buvo reikalinga. Išganytojas savo begaline išmin-

timi ir galia buvo iš anksto viską sutvarkęs, taip kad namų šeimininkas, dangiškojo įkvėpimo skatinamas, pats pasiūlė indus. Jie buvo padaryti iš tam tikros rūšies brangakmenio, panašaus į smaragdą. Vėliau ir apaštalai, kada galėjo, naudojosi Konsekracijai ta pačia lėkšte ir taure.

Tada Išganytojas su dvylika apaštalų ir keleta mokytinių atsisėdo už stalo ir paprašė, kad jam atneštų neraugintus duonos ir gyno vyno. Duoną Jis padėjo ant lėkštės, o vyno įpylė kiek buvo reikalinga į taure. Tada Viešpats kreipėsi į apaštalus meilės pilna kalba. Nors Jo žodžiai visuomet veržėsi iki širdies gelmių, bet šiuo atveju jie buvo lyg meilės vilyčios, kuriuos dieviškosios meilės ugnį įžiebė ir apaštalų sielose. Viešpats iš naujo atskleidė apaštalamis savo žmogybės ir dievybės, taip pat atpirkimo darbo, paslaptis. Jis kvietė juos prie taikos ir vienybės meilėje, kuriai geriausią akstiną sakė paliksiąs dabar švenčiausioje Paslaptyje. Jis pažadėjo jiems, kad jei vienas kitą mylės, tai ir dangiškasis Tėvas juos mylės, kaip myli Sūnų. Tuo pačiu metu įkvėpė Jis jiems visišką šito pažado supratimą ir pasakė, kad jis juos išsirinko naujai Bažnyčiai ir naujam Malonės įstatymui. Be to, Viešpats tuo momentu suteikė apaštalamis vidujinės šviesos, ir jie suprato Nekalčiausios Motinos pašaukimo didybę. Daugiausiai šiuo atveju šviesos buvo suteikta šv. Jonui apaštalui, atsižvelgiant į tas pareigas, kurias jis turėjo būti paskirtas.

Švenčiausiajai savo Motinai, kuri buvo savo kambarėlyje, Išganytojas davė galimybę matyti, kas vyksta Vakarienes patalpoje, ir ji savo dvasios žvilgsniu suprato savo Sūnaus veiksmus daug pilniau, nekaip apaštalai ir angelai, kurie kaip dangaus atstovai irgi dalyvavo Didžiąją Paslaptį įsteigiant. Angelai atnešė dar Enochą ir Eliją iš jų laikinosios buveinės, nes Viešpats norėjo, kad tuodu gimtosios ir rašytosios teisės atstovai dalyvautų prie šito didžiojo stebuklo, t. y. prie evangeliškojo Įstatymo įkūrimo.

Kai visi paminėtieji asmens jau buvo su-

sirinę ir stebėdamiesi laukė, ką gyvybės Davėjas darys, vakarienės salėje, kaip anksčiau Jonui krikštijant ir kaip ant Taboro kalno, pasirodė dangiškasis Tėvas ir Šventoji Dvasia. Apaštalai jautė tik šito pasirodymo veikimą jų sielose, bet nematė; buvo leista matyti tik kai kuriems, ypač šv. Jonui Evangelistui, kuris ypatinga Dievo malone aštriu aro žvilgsniu perskrodavo dieviškąsias paslaptis. Visas dangus buvo atvykęs į vakarienės salę: toks turėjo būti didingas tas veiksma, kuriuo turėjo būti įsteigtas Naujasis Įstatymas ir kuris turėjo paruošti mums išganymą.

(Po to Išganytojas garsiai meldėsi į savo dangiškąjį Tėvą. Maldoje atsispindėjo visiška vienybė su Tėvu, karštas troškimas pasiaukoti už žmones, meilė, nusižeminimas. Tos maldos metu, kuri buvo kartu lyg koks testamentas, Išganytojas pareiškė įsteigęs septynis sakramentus, nurodydamas jų esmę ir reikšmę. Nepaprastai karštai ir išpūdingai kalbėjo apie Eucharistijos Sakramentą, kuris, iš vienos pusės, atitinka Dievo didybę ir išmintį, o iš kitos — žmogaus prigimtį ir troškimus. Tos maldos dalį šv. Jonas yra surašęs savo Evangelijoje).

Švenčiausioji Motina, kuri iš savo kambarelio Dievo leistu stebuklu viską girdėjo, puolė ant kelių ir meldė dangiškąjį Tėvą, kad priimtų Sūnaus prašymus. Žinoma, ji savo Sūnaus reikalams negalėjo pridėti esminės reikšmės, bet ji buvo Jo padėjėja, ir dabar, kaip ir visuomet, norėjo būti su Sūnaus troškimais ir prašymais. Todėl dangiškajam Tėvui maloni buvo jos malda.

Be to, dangaus Karalienė šia proga atliko ir kitą uždavinį, kurį Išganytojas jai buvo numatęs. Ji būtent matė, kad plaumant apaštalamis kojas vakarienės salėje buvo ir Liuciperis. Kadangi Jėzus neįsakė jam pasišalinti, šėtonas pasiliko ir tuomet, kai buvo ruošiamasi Didžiajai Paslapčiajai; jis, tur būt, numanė, kad Viešpats padarys ką nors nepaprasta apaštalu gerovei. Nors jis prieš Visagalį jautėsi silpnas ir bejėgis, tačiau savo piktybėje norėjo iššnipinėti, kaip ir kiek galėtų apaštalamis kenkti. Tačiau Marija pastebėjo Liuciperio planus ir suprato, jog jos švenčiausias Sūnus jai palieka tą dalį, ką sutvarkyti. Todėl ji, kupina meilės ir ug-

ningo atsidavimo Aukščiausiam, pavartojo savo karališkąją galią ir įsakė piktajam slibinui draug su visais jo dvasių būriais apieisti vakarienės salę. Visagalis pridavė švenčiausios Panelės įsakymui tokios jėgos, kad Liuciperis su piktomis dvasiomis neįstengė pasipriešinti ir akimirkoje atsidūrė pragaro dugne.

Tada Viešpats Jėzus paėmė duoną, kuri buvo lėkštėje, į rankas ir tyliai meldėsi, prašydamas dangiškąjį Tėvą suteikti konsekracijos žodžiams dabar ir visados, kol bus Bažnyčia, tokią galią, kad Ostijoje būtų tikras Jo kūnas bei kraujas. Po to Jis pakėlė savo žvilgsnį į dangų su tokiu rimtumu ir tokia didybe, jog apaštalai, angelai ir švenčiausioji Jo Motina naujai prisipildė neapsakomos pagarbos jausmu. Tada ištarė duonos konsekracijos žodžius. O kai konsekracijos žodžius ištarė ir pasilenkęs ant taurės, tuomet pasigirdo dangiškojo Tėvo žodžiai: "Tai yra mano mylimiausias Sūnus, kuriam turiu daug pamėgimo ir turėsiu iki pasaulio pabaigai. Jis pasiliks su žmonėmis, kol tęsis jų žemiškasis ištrėmimas".

Dvi Atgailos

Viena moteris per išpažintį skundėsi negalinti gyventi su vyru ir pasakojo jo nuodėmes. Kunigas pertraukė ją ir liepė pasakoti tik savo nuodėmes. Bet moteriškė, matyt, labai pergyveno negerą vyro elgesį ir nesiliovė jį skundusi. Kai ji pabaigė, kunigas ėmė mokyti, kaip reikia išpažintį atlikti. Tačiau moteris ir tuomet pasakė, jog ji jokia būdu negalinti tylėti, jei vyras daręs tiek neteisybių. Tada kunigas suprato negalėsią jos švelniu žodžiu paveikti ir uždavė šitokią atgailą: "Už savo nuodėmes sukalbėsi vieną "Tėve mūsų", o už vyro nuodėmes tris dalis švento ražančiaus". — "Kodėl aš turiu atlikti atgailą ir už svetimas nuodėmes"? — paklausė nepatenkinta moteris. Kunigas atsakė: "Kas svetimas nuodėmes pasakoja, privalo už jas ir atgailauti; kitaip aš negalėsiu duoti išrišimo". Tai pagelbejo, ir toliau moteriškė nebeapasakodavo vyro nuodėmių.

Riterio Apsiaustas Ar Abitas?

KARTĄ išdidus vokiečių karalius Fridrikas II, kilęs iš garsios Hohenštaufenų giminės, pasišaukė šv. Pranciškų ir paklausė:

— Vienuoli, kaip vadini
— Pranciškus! — atsakė šventasis.
— Kas yra tavo tėvas?
— Dievas danguje, karaliau.
— Vienuoli, aš noriu žinoti, kas yra tavo tėvas ant žemės!

— Jis buvo Asyžiaus gelumbių pirklys Bernardonas, — atsakė Pranciškus.

— Ar nuo seniai jau nešioji abitą?

— Penkiolika metų, Jūsų didybe!

— Ką prieš tai veikei?

— Mėgau dainas, puikias iškilmes, karo nuotykius ir pats koviausi kaip Asyžiaus riteris prieš Perugiją.

— Kodėl padėjai šarvus ir paėmei abitą?

— Pats Jėzus Kristus to norėjo. Po valandėlės tarė valdovas:

— Vienuoli, laukiu tavęs ryt savo Bario pilyje. Tai įsakau aš, tavo karalius. Ten turėsi išbandyti save, ir jau šiandien galiu tau pasakyti, kad pakeisi abitą į šarvus.

Kitą dieną Fridriko II kancleris Petras iš Vinėjos pasitiko prie Bario vartų linksmą ateinantį vienuolį Pranciškų. Apie 3,000 riterių su žibintais rankose ir nuogais kardais žemai nusilenkė karaliui, kai jis, lydimas viso savo štabo, kartu su vienuoliu ėmė kilti laiptais į pilį. Erdvioje, puikiausiai išpuoštoje salėje mirgėjo tūkstančiai žiburių, o prie stalo, apstatyto visokiausiais gėralais, sėdėjo kunigaikščiai, grafai, riteriai ir nemažas skaičius įvairių pasaulio kraštų dvasininkų bei didikų.

Žengiant į salę pasigirdo giesmės, o gražios mergaitės atšoko ratelį. Pastebėjęs karalių sėdintį su paprastu vienuoliu, visi ėmė šnibždėtis. Karaliaus choras linksmo įkaičiusius svečius, o vokiečių kanklininkas niūniavo ant arfos apie riteriško gyvenimo džiaugsmus ir riterišką mirtį. Greitai artinos pats puotos linksmumas, ir įkarštis kas kartą didėjo.

Tik vienas Pranciškus sėdėjo keistai susimąstęs. Nuleistomis į žemę akimis, matyt, mąstė apie kitą pasaulį. Pagaliau karalius jį

klausė:

— Vienuoli, apie ką mąstai?

— Viešpatie, pavydžiu broliukui Matui, kad gali miško tyloje mąstyti apie begalinę Dievo meilę.

Karalius tylėjo. Po valandėlės vėl klausė:

— Vienuoli, apie ką galvoji?

— Viešpatie, pavydžiu broliukui Egidijui, kad gali Kremonoje slaugyti raupsuotuosius.

Vėl nutilo karalius manydamas, kad puotos triukšmas dar pajėgs apsvaiginti vienuolio sielą. Tad trečią kartą vėl klausė:

— Vienuoli, apie ką mąstai?

— Kilnus karaliau, pavydžiu broliukui Bernardui, kuris padeda našlei valyti tvartą ir jos vaikams pasakoja linksmą naujieną apie Išganytoją.

— Dabar suprato valdovas, kad jo kova su Pranciškumi be tikslo ir jam leido ramiai palikti pilį. Paskui išeinantį slapta pasėkė ir vyriausias karaliaus dainius, kuris buvo liūdininkas karaliaus kalbos su Pranciškum. Netrukus jis tapo ištikimiausiu Pranciškaus mokiniu. Vertė **St. Stravinskis**

Ar Taip Tikiu?

Kartą vienoje Paryžiaus bažnytelėje buvo laikomos šv. mišios. Pakylėjimo metu visi pamatė vietoje šventos Ostijos stebuklingai gražų Kūdikėlį. Susijaudinimas nepaprastas! Visi dalyviai, stebėdamiesi šiuo stebuklu, prašė kunigą laikyti Ostiją pakeltą tol, kol galės suspėti pamatyti šį stebuklą pats Prancūzijos karalius šv. Liudvikas, kuris kaip tik tuo metu buvo netoli nuo bažnyčios. Atbėga pas jį žmonės ir kviečia eiti... bet šventasis karalius nesijaudina:

— Teeinie žiūrėti to stebuklo, — atsakė jis, — tie, kurie netiki šv. Sakramente tikrai esant Jėzų mūsų Išganytoją. Aš, dėkui Dievui, niekad tuomi neabejojau ir man nereikia savo akimis patikrinti tai, ką sako Dievo žodis.

Ir karalius tęsė savo darbą toliau, nepasiduodamas žingeidumui.

O kaip mes būtume pasielgę? Ar mūsų tikėjimas didesnis už garstyčio grūdą?...

Vertė **K. K. R.**

Paklausimams Atsakymai

Mano vaikas buvo mirties pavojuje, ir buvo vieno pasauliečio pakrikštytas, bet krikštydamas pamiršo duoti jam vardą. Ar krikštatas buvo geras.

Taip. Vardo davimas nėra būtinai reikalingas krikšto sakramento tikrumui.

Kokia yra didžiausia paslaptis katalikų religijoje?

Didžiausios ir pagrindinės paslaptys Kristaus religijoje yra Dievybės Trejybė, Įsikūnijimas ir Eucharistija.

Ar visos slaptos draugijos yra Bažnyčios užgintos?

Bažnyčia nepasmerkia jokios draugijos vien dėl to, kad ji savo reikalų vedime turi savų paslapčių. Kiekviena draugija gali turėti savo teisėtų sekretų. Šeima juk irgi yra draugija, bet jai nėra reikalo savo vedamus reikalus viešumon kelti. Bažnyčia smerkia tik tas slaptas draugijas, kurios dengdamos slaptumu darosi pavojingos tikybai, valstybei arba dorovei. Būdavo atsitikimų, kad B—čia patvirtindavo slaptas katalikų draugijas, jei tai būdavo rimto pagrindo. Bet pirmiau negu tą darydavo, ji turėjo gauti užtikrinimą, kad jos nenykryps nuo krikščioniškų principų (dėsnių).

Ar kūnų deginimas yra uždraustas prigimties įstatymu?

Prigimtas įstatymas nedraudžia deginti kūnus. Bažnyčios draudimas yra vien drausmės (disciplinarinis) reikalas, paremtas ta mintimi, kad krikščionio kūnas kelsis iš mirusių ir yra gerbtinas. Bažnyčia galėtų panaikinti draudimą deginti tam tikrais atvejais, pav. karo ar epidemijų metu.

Kodėl B—čia tiek daug pinigų sudeda statydama tokias puikias bažnyčias ir katedras. Ar ne geriau būtų tuos pinigus skirti labdarybei ir vargšams?

Pirmasis tokį priekaištą padarė Judas: "Kodėl tas tepalas nebuvo parduotas ir iš-

dalintas vargšams" (Jon. 12, 5). Lėšas skirti Dievo namams tai nėra jų eikvojimas. Dievas yra visa ko aukščiausias Viešpats ir Davėjas ir jam niekuomet per daug nebūs garbės nuo mūsų.

Ir dėl to negalima B—čios smerkti užtai, kad ji negaili pinigų Dievo garbei, nes viskas iš jo yra gauta. Bet ir vargšais susirūpinimo B—čia taip pat parodo didelio. Nėra kitos organizacijos, kuri labdarybe rūpinęsi su tokiu pasišventimu, kaip B—čia. To liudininkais yra įvairios prieglaudos, globos namai ir kita. Kas gi negerbia Dievo, tas nemylės ir artimo. Gražios gi ir išpuoštos bažnyčios patraukia žmonių dėmesį ir save ir padeda susikaupti maldai.

Jeigu ant rytojaus manau priimti Komuniją ar būtų bloga eiti į kiną vakarą prieš tai?

Sunku tiesioginiai ir nesąlyginiai į tokį paklausimą atsakyti. Visa priklauso nuo kokie tie paveikslai, kurie kine rodomi. Šiandien gi taip reta yra gražių, padorių paveikslų. Vargiai geras katalikas manytų, jog šiandieniniai paveikslai vaizduoja visokias pusnuogystes, ištvirkimus, palaidą gyvenimą, neištikimybę moterystėje ir t.t. būtų tinkamas prisirengimas pasveikinti ant rytojaus atsilankysiantį Viešpatį. Manau, jog ir Tamsta su šiuo pilnai sutiksi!

Ar kadaise buvęs katalikas ir dabar priklauses prie kitos tikiybines draugijos gali grįžti į katalikų Bažnyčią?

Toks žmogus ne vien gali, bet tikrai turi grįžti į katalikų Bažnyčią jeigu nori išganyti savo nemirtingą sielą! Ir tai neatidėliojant. Tokiam nuklydusiam ir kadaise buvusiam katalikui tėra vienas kelias į dangų ir tas kelias kaip tik ir yra sugrįžimas prie savo Motinos, Bažnyčios. Bažnyčia jį visad mielai priims jeigu jis gailėsis savo klaidų ir nuoširdžiai išpažins savo nuodėmes.

Mūsų Mokyklos

Kaip visos, taip ir mūsų, lietuvių, mokyklos šiomis dienomis baigia mokslo metus. Tai mokiniams sudaro džiaugsmo, tėvams uždeda daugiau rūpesčių ir išlaidų, o visuomenėj sukelia susidomėjimą. Mokiniai džiaugiasi, nes jie, arba baigia mokyklą arba pereina į aukštesnį skyrių; tėvai rūpinasi, ar besugebės toliau savo vaikus laikyti mokykloje ir, be to, kokias kitas (aukštesnes) mokslo įstaigas vaikams parinkti; visuomenė domisi, kas, kiek ir kokias mokyklas lietuvių vaikai baigia.

Birželio 8 d. Čikagos šv. Kazimiero Akademija išleidžia į pasaulį rekordinį abiturienčių skaičių — 79 mergaites. Tai yra ženklas, kad ši mokykla daro didelę pažangą, kad ji įgija pasitikėjimą. Akademija taip žymiai auga, kad, kaip tenka girdėti, jai patalpos jau darosi ankštos ir pradėta sąjūdis statyti jai naujus, erdvius rūmus. Šv. Kazimiero Akademija įgija gerą vardą ne tik tuo, kad ji yra akredituota kaip vidurinė mokykla, kurioj mokinės tikrai gerai prirengiamos prie kolegijų ir universitetų, bet ir dėl to, kad ji gražiai išugdė ir muzikos, ir tapybos, ir dramos, ir namų ruošos, ir komercijos ir kitus, mergaitėms tinkamus, skyrius. Tuo mūsų visuomenė gali didžiūotis. Turint tokią įstaigą, tėvų rūpesčiai žymiai sumažėja, nes tas klausimas, kur siųsti savo dukteris mokytis, puikiai išsiriša.

Kaip jau buvo pranešta, progresuoja ir antroji šv. Kazimiero Seserų mokykla, kuri yra Newton, Pa., (šv. Juozapo vila). Ji taip pat gražiai įrengta, pavyzdinčiai tvarkoma, akredituota.

Šiandienį birž. 11 d. tinkamomis iškilmėmis mokslo metus užbaigs ir Marianapolio Kolegija, Thompson, Conn.

Ši įstaiga dar tebėra, palyginti, jauna, tačiau ji jau daug laimėjimų pasiekė. Pažymėtina, kad ši pavasarį ji jau išleidžia būrį jaunuolių, kurie jau užbaigė pilną keturių metų kolegijos kursą su atitinkamais mokslo laipsniais. Tai istorinis įvykis šios kole-

gijos gyvenime! Bakalauro laipsniu kolegiją baigė: Albinas Bernatonis, Antanas P. Blažaitis, Pranas P. Bulovas, Albinas J. Gurklys, Antanas S. Dranginis, Petras P. Kupraitis, Benediktas J. Marčiulionis, Jonas V. Mikelionis, Jonas J. Parulis, Jonas K. Petrauskas, Bronius Radzevičius, Juozas A. Reimeika, Povilas P. Sabulis, Antanas P. Skirius, Albinas A. Šeputa.

Nemažas būrys baigė ir Marianapolio vidurinę mokyklą — High School ir taip pat vadinamą Junior College.

Kaip žinoma, Marianapolio ir vidurinė mokykla ir kolegija yra pilnai Connecticut valstybės akredituotos.

Marianapolio Kolegiją įsteigė ir užlaiko Tėvai Marijonai. Jos priešakyje stovi gerb. kun. dr. Jonas Navickas, M.I.C., kurio pasiūlymu ir nepaprasta energija ši mūsų, lietuvių, įstaiga tiek daug laimėjimų pasiekė.

Plačią vagą švietimo ir auklėjimo dirvoj jau išvarė ir Seserys Pranciškonės, kurios mokytojauja visoj eilėj lietuvių parapijų pradžios mokyklų ir, be to, vadovauja keturioms vidurinėms mokykloms (High Schools) motiniškam name — Dievo Apvaizdos Kalne (prie Pittsburgh, Pa.); šv. Kazimiero par. High School, Pittsburg; šv. Juozapo par. High School, Du Bois, Pa., ir šv. Trejybės par., Hartford, Conn. Visos šios vidurinės mokyklos pavyzdinčiai tvarkomos, laimi valdžios pripažinimą ir progresuoja.

Visos šios mokyklos yra mūsų, Amerikos lietuvių katalikų, pasididžiavimas. Nemažai įdėta į jas darbo, nemažai reikėjo pinigų, kai prisidėti prie jų įsteigimo ir užlaikymo, bet nesigailime, nes aiškiai matome, kaip didelę naudą jos neša mūsų visuomenei, tautai ir Bažnyčiai. Tai yra išeivijos religinės ir tautinės tvirtovės. Mūsų pareiga ne tik jas stipriai palaikyti, bet nuoširdžiai raginti tėvus, kad į jas leistų mokytis savo sūnus ir dukteris.

Šia proga mes nuoširdžiai sveikiname tuos, kurie baigia mokyklas, palinkėdami jiems nesustoti pusiauakelyje, bet siekti aukštųjų mokslų ir juos laimingai išeiti.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Popiežius Pijus XII Rūpinasi Europos Taika

Vatikanas. — Šventojo Tėvo Pijaus XII pastangomis taika Europoje užtikrinta.

Šventasis Tėvas apie tai pranešė kardinolams. Vatikano diplomatai taikos reikalą daug dirbo Londone, Paryžiuje, Berlyne, Varsuvoje ir Romoje. Iš visų šių sostinių popiežius gavo vyriausybių galvų pasižadėjimą, kad karo visomis priemonėmis bus vengiama ir bus dirbama už pastovią taiką.

Tokiu stoviu Pijus XII labai patenkintas. Vatikano diplomatai įpareigoti budėti ir apie kiekvieną tarp valstybių kiliantį rimtesnį nesusipratimą pranešti popiežiaus valstybės sekretoriui kardinolui.

Popiežius Paskyrė Vyskupais Du Afrikiečius Kunigus

Vatikanas. — Šventasis Tėvas Pijus XII du afrikiečius kunigus paskyrė vyskupais. Abu negrai. Vienas yra kun. Ignacas Kamarosandrata iš malgašų giminės, kitas — Josef Kimanuka iš Bantu.

Pirmasis paskirtas Marionarivo (Madagaskare) apaštališku vikaru, antrasis — Masaka (Ugande) apaštališku vikaru.

Amerika Turėtų Eiti Pijaus XI Nurodytais Takais

Washington. — Amerikos vienatinė viltis išsivaduoti iš dviejų kraštutinybių — fašizmo ir komunizmo, yra visiškas pramoninės sistemos pertvarkymas, pareiškė andai žymusis sociologas prelatas J. A. Ryanas.

Šiandien daroma pažanga, sakė prelatas, bet dar daug kas reikalinga atlikti. Didelio nedarbo problema visako priešakyje. Nedarbo negalima išnaikinti kapitalo investavimo didumu, nes Amerikos pramonė jau įbrendusi ir už kelerių metų gyventojų skaičiu pradės mažėti. Šiandien daugiausia reikia pirkimo jėgą tinkamiau ir teisingiau paskirstyti, taip kad norintieji daugiau visko vartoti turėtų ištekliaus tai daryti. Padidėjus vartojimui, padaugėtų darbo. Daugiau na-

cionalinių pajamų turi tekti ūkininkams ir pramonės darbininkams, o mažiau kapitalo savininkams.

Pramonės sistemos pertvarkymas turi būti vykdomas popiežiaus Pijaus XI nurodytais ruožais. Tas yra vienatinė priemonė išsivaduoti iš kraštutinybių — fašizmo arba komunizmo, kurie tyko viską užgrobti į savo rankas.

Katalikų Universitetas Išleido Naują Katekizmą

Washington. — Amerikos Katalikų universitetas po penkerių metų kruopštaus ir sunkaus darbo išleido "Katalikų Tikėjimas" — trijų knygų (serijų) naują katekizmą, paremtą kardinolo Gasparri patikrintu "Katalikų Katekizmu".

Universiteto išleisto "Katalikų Tikėjimas" pirmoji knyga skiriama pradžios mokyklų pirmajam ir antrajam skyriams; antroji knyga — trečiajam, ketvirtajam ir penktajam skyriams, o trečioji — šeštajam, septintajam ir aštuntajam skyriams ir vidurinėms mokykloms.

Kunigas Per Šešiasdešimts Metų

New York. — Monsinjoras M. J. Lavelle, šv. Patricko katedros rektorius, per praėjusius 52 metus, birželio 7 d. šventė šešiasdešimtinis savo kunigystės sukaktuvių metus. Arkivyskupai, vyskupai, pralotai ir kunigai iš visų Jungtinių Valstybių buvo suvažiavę į iškilmingas Pontifikalines padėkonės Mišias ir jubiliejinę puotą.

Hitlerio Sargyba Užgrobė Arkivyskupo Rūmus

Viena. — Hitlerio rinktiniosios sargybos juodmarškiniai kariai Salzburge užgrobė arkivyskupo S. Waitz rūmus (rezidenciją) pareiškę, kad rūmai suvalstybinti ir juose išgyvena jie, juodmarškiniai. Kai arkivyskupas buvo išvažiavęs aplankyti savo bažnyčias Salzburgo apylinkėse hitlerininkai įsilaužė į jo rūmus išnešė visus baldus ir kitus daiktus. Grįžęs arkivyskupas turėjo latur apsi-

gyventi. Visus išneštus baldus jie pasiuntė į sandėlius ir tuojaus ėmėsi rūmus taisyti saviems reikalams. Vėliau Hitlerio kareiviai užleidė arkivyskupui keltą kambarių. Bet Jo Ekscelencija atmetė jų pasiūlymą ir apsigyveno kitoj vietoj.

Ant užgrobtų rūmų naciai iškėlė savo svastiką.

Brooklyne Sudegė Bažnyčia

Brooklyn, N. Y. — Sudegė Gerojo Ganytojo bažnyčia. Nuostolių daugiau kaip 100,000 dolerių. Policija sulaukė bažnyčios padegimu įtariamą moterį. Paimta į psichopatų ligoninę.

Euardas Benešas Pasisako Jis Yra Katalikas

Duluth, Minn. — Kad nutraukti ir uždaryti Amerikoje vykdomus ginčus, katalikiško laikraščio "Register" (Duluth laidos) atstovui dr. Eduardas Benešas, buvęs Čekoslovakijos prezidentas, pasisakė, kad jis yra katalikas.

Čia lankydamasis jis aiškino, kad Čekoslovakijos katalikus naciai imasi taip persekioti, kaip katalikai persekiojami Vokietijoje.

Dr. Benešas pareiškia, kad Europoje diktatoriai bus suklupdyti ir nugalėti ir apie tai negali būti dviejų nuomonių.

Trys Šimtai Priėmė Šventimus

Washington, D. C. — 300 kandidatų priėmė kunigystės ir kitus šventimus Nekalto Prasidėjimo koplyčioje Katalikų Universitete. Tik viename Ryme didesnės grupės būna leidžiamos prie šventimų.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Svarbu Jaunimui

Thompson, Conn. — Kun. A. Jagminas, MIC., kun. J. Navieko pavaduotojas Marianapolio Kolegijoje, praneša, jog šiais metais Marianapolio Kolegijos miške, yra įsteigta skautų stovykla. Tad visas Amerikos lietuviškas jaunimas yra kviečiamas į šį skautų suvažiavimą. Terminas prasidės liepos 4-tą dieną ir baigsis 15-tą dieną rugpiučio mė-

nesyje.

Berniukai galės per šešias savaites gyventi skautų gyvenimu ir laikytis jų tvarkos. Marianapolio Kolegijos viršininkai yra paruošę daug įvairių pasilinksminimų visiems suvažiavusiems skautams.

Išvažiavo Tėvų Marijonų Provincijolas

Gerb. kun. J. Jakaitis, MIC., Tėvų Marijonų Provincijolas, birželio 6 d. sėdo į prancūzų linijos laivą ir išplaukė į Europą. Pirmiausia vyks į Lietuvą, o iš ten į Romą, kur liepos mėnesį įvyks visų Marijonų generalinis suvažiavimas.

Rekordinis Skaičius Baigia Lietuvių Akademiją

Chicago. — Birž. 8 d., 79 mergaitės užbaigė Šv. Kazimiero Akademiją. L. Šimutis pasveikino abiturientes, gabios akademijos muzikės ir dainininkės išpildė muzikalinį programą ir Jo Malonybė pralotas Tomas Friel, St. Bride, parapijos klebonas, taip pat ištaręs pasveikinimo žodį, išdalino diplomus ir dovanas. Dešimts jaunuolių laimėjo stipendijas į įvairias kolegijas. Šios garbingos abiturientės ir bendrai 1939 metų laida yra Šv. Kazimiero Akademijos didis pasididžiavimas.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

300 Metų Jubiliejus

Liepos 2—12 d. Žemaičių Kalvarijoje bus labai iškilmingai švenčiamas 300 metų jubiliejus nuo įsteigimo Kryžiaus Kelių — Kalnų ir Didieji Švč. Marijos Aplankymo atlaidai. Į šias iškilmes tikimasi suplauks per 100,000 maldininkų. Susisiekimo m-ja, reikia tikėtis, duos visais geležinkeliais didelę nuolaidą. Liepos 2 ir 10 d. naktį bus iškilmingos procesijos su Švč. Sakramentu. Tikintieji dalyvaus su degančiomis žvakėmis. — Liepos 9 d. įvyks Katalikų Moterų Telšių regijono kongresas. Tačiau tikimasi, kad gausiai dalyvaus moterys iš visos Lietuvos. Kongreso vedamoji mintis — kaip suorganizuoti jaunasias motinas. — Kiek jau teko patirti į Žem. Kalvarijos jubiliejaus iškilmes ruo-

šiasi labai daug maldininkų procesijų ne tik iš Žemaitijos, bet iš visų Lietuvos vietų. Visiems atvykstantiems maldininkams aprūpinti Žem. Kalvarijoje suorganizuotas didelis komitetas.

Ginklų Fondas

Kaunas. — Ginklų Fondas jau pradėjo trečią milijoną. Ligi šiol Ginklų Fondui surinkta apie 2 mil. 100 tūkst. litų. Aukojantieji daugiau kaip 50 litų gaus diplomus, kurie bus įteikti per Šaulių šventę, o aukojusiems žiedus bus duodami geležiniai žiedai su atitinkamais įrašais.

Naujas Švento Sosto Atstovas Lietuvai

Kaunas. — Šventojo Sosto atstovas Lietuvai Monsinjoras Antoninas Arata atšaukiamas iš savo pareigų Lietuvoje ir paliekamas apaštališkuoju nuncijum Latvijai ir Estijai. Jo vietoj Šventasis Sostas paskyrė Lietuvoje Monsinjorą Juozapą Burzio, chargė d'affaires titulu. Mons. Burzio netrukus bus pakeltas į arkivyskopus ir paskirtas nuolatinis Lietuvos atstovu.

Lietuvos Santykiai Su šv. Sostu Veikia Bus Sutvarkyti

Kaunas. — Užsienio reikalų ministras jau patiekė ministrų tarybai Lietuvos šv. Sosto susitarimo projektą, kuriuo numatoma kai kurie pakeitimai konkordate. Projektas jau svarstomas ministrų taryboje.

Eucharistinis Vyrų Kongresas

Birželio 16, 17 ir 18 d. Telšiuose įvyksta Eucharistinis Žemaičių Vyrų kongresas, kurio šūkis: **Viešoji opozicija Kristui!** Kongresas labai turiningas savo gražia programa: paskaitomis, procesijomis, iškilminga vyrų priesaika. Paskaitas skaitys: prof. J. Eretas, dr. J. Leimonas, prof. Dielininkaitis, mok. F. Kudirka. Pamokslus sakys: J. E. vysk. K. Paltarokas, vysk. J. Staugaitis, prof. prel. Čėsnyš, Tėv. P. Andziulis MIC., Tėvas Eimonas OCM., ir k. Šis nepaprastas kongresas įneš ugningo atgimimo ne tik į Žemaitijos šalę, bet ir į visą Lietuvos gyvenimą.

Ir Katalikės Moterys Suvažiuoja

Per Sekmines Kaune šaukiamas visos Lie-

tuvos katalikių mergaičių ir moterų suvažiavimas — Moterų Dienos. Vedamoji suvažiavimo mintis — Lietuvės moters nuopelnai krikščioniškai kultūrai. Suvažiavime bus išnagrinėti nuopelnai tautos kultūrai, susipažinta su Tarpt. Katalikių Unijos siekais bei darbais, bus svarstoma, koku būdu, Lietuvą laimėti Marijos globai.

Jaunimas Žygiuoja Į Taikos Kalną

Per Sekminių šventes Kaune manoma su-ruošti pradinių mokyklų, gimnazijų ir specialių mokyklų moksleivijos žygį į Taikos Kalną — Pažaislį. Šio žygio tikslas: maldauti Švč. Mariją taikos. J. E. Ark. Metropolitas pasižadėjo tūkstantiniam jaunimo būriui suteikti palaiminimą Švč. Sakramentu.

Dar Viena Iškilnė Švč. Marijos Garbei

Vytėnuose, Lietuvos Saleziečių centre, Sekminių pirmą dieną (V. 28) ruošinama didelė iškilnė Švč. Marijos Krikščionių Pagalbos garbei. Net iš Kauno ruošiamos maldininkų ekskursijos garlaiviais. Tai dar viena vieta, iš kur sklis Marijos garbei ir jos teikiamos malonės. Tokia Lietuva — Marijos žemė.

Gen. St. Raštikis Varšuvoje

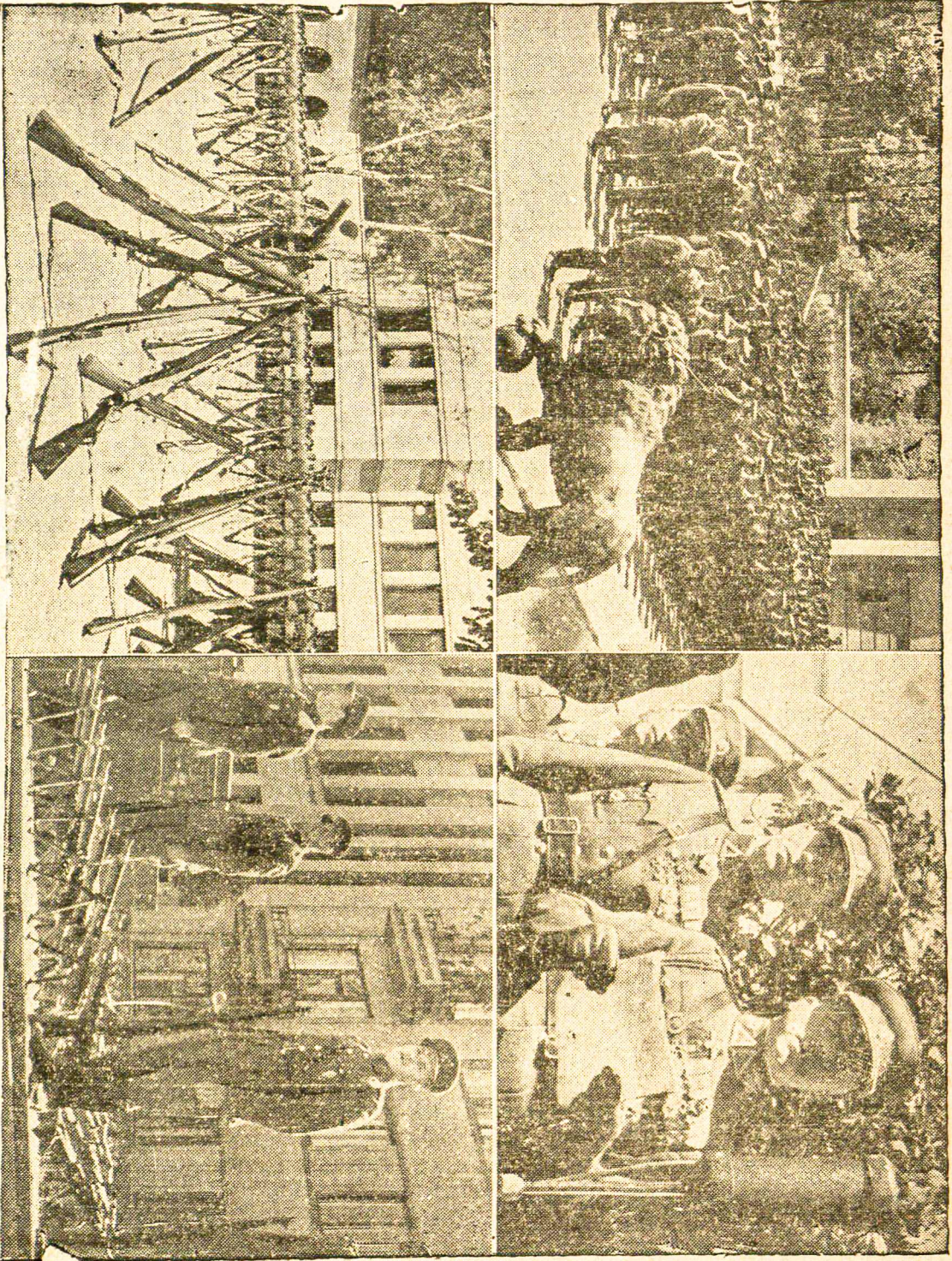
Mūsų kariuomenės vadas gen. St. Raštikis, kaip jau buvo pranešta, gegužės 9—11 d. lankėsi Varšuvoje. Visos svečiavimosi dienos gen. St. Raštikiui buvo triumfo dienos. Niekas dar Lenkijoje nebuvo taip iškilmingai ir šiltai sutiktas.

Daug Mokinių Išėjo Į Kaimą Ganyti

Alytus. — Nors Alytuje veikia ištisinis mokymas, bet kadangi mokyklose daug vaikų yra neturtingų tėvų, tai jie iki mokslo metų galo mokyklose nesimokina. Kai kurie mokiniai nuo gegužės mėn. pradžios išėjo į kaimus gyvulių ganyti.

Nori Gauti Leidimą

Klaipėda. — Klaipėdos lietuviai daro pastangų gauti leidimą savo kultūrinei organizacijai, kuri galėtų rūpintis mokyklų steigimu, lietuviškų laikraščių leidimu ir kitokiais kultūriniais reikalais. Tuo tikslu lietuvių delegacija rengiasi vykti į Karaliaučius pas Rytprūsių prezidentą Kochą.

Vairzdai iš Lietuvos Šaulių Sąjungos 1-sios Kambarinės 20 metų sukaktuvių šventės, gegužės 20-21 dienomis: 1) dalis išsivikavusių šaulių Karo Muziejaus sodelyje, 2) kariuomenės vadas gen. Paštkis kalba į šaulius, 3) ir 4) visuomenės paukotieji šauliams 400 šautučių ir 35 kulkovaidžiai.